

REPUBLIKA HRVATSKA
Trgovački sud u Zagrebu
Zagreb, Amruševa 2/II

73. Povrv-1754/2021

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Trgovački sud u Zagrebu, po sucu toga suda Ivi Karin Šipek, u pravnoj stvari VIRO TVORNICA ŠEĆERA d.d. Zagreb, Ulica grada Vukovara 269 g, OIB: 04525204420, kojeg zastupa punomoćnica Mirna Mišetić, odvjetnica u Odvjetničkom društvu Mišetić i partneri j.t.d. Zagreb, Mihanovićeve 20, protiv tuženika INTERTIM d.o.o. Zagreb, Alagovićeve 34A, OIB: 97497584791, kojeg zastupa punomoćnik Đorđe Anđelković, odvjetniku u Zagrebu, Vrbanićeve 20, radi isplate, nakon održane glavne rasprave zaključene dana 24. siječnja 2022. u prisutnosti zamjenika punomoćnika tužitelja i zamjenika punomoćnika tuženika, s danom objave 10. ožujka 2022.

p r e s u d i o j e

I. Održava se na snazi platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave poslovni broj Ovr-1635/2021 koje je dana 7. srpnja 2021. donio javni bilježnik Stjepan Šaškor iz Zagreba, Petrinjska 4, u dijelu kojim se nalaže tuženiku u roku od 8 (osam) dana platiti tužitelju iznos od 754.091,58 kuna sa zateznom kamatom po stopi propisanoj čl. 12.a Zakona o financijskom poslovanju i predstečajnoj nagodbi, a jednaka je referentnoj stopi Hrvatske narodne banke uvećanoj za 8 postotnih poena, i to:

- na iznos od 52.043,58 kuna od dana 30. lipnja 2018. do isplate
- na iznos od 88.800,00 kuna od dana 1. prosinca 2018. do isplate,
- na iznos od 88.800,00 kuna od dana 1. prosinca 2018. do isplate,
- na iznos od 88.800,00 kuna od dana 1. prosinca 2018. do isplate,
- na iznos od 86.400,00 kuna od dana 31. prosinca 2018. do isplate,
- na iznos od 88.800,00 kuna od dana 31. prosinca 2018. do isplate,
- na iznos od 88.800,00 kuna od dana 31. prosinca 2018. do isplate,
- na iznos od 86.400,00 kuna od dana 1. siječnja 2019. do isplate,

- na iznos od 85.248,00 kuna od dana 1. siječnja 2019. do isplate, kao i naknaditi mu troškove ovršnog postupka u iznosu od 15.656,25 kuna sa zateznom kamatom od dana 7. srpnja 2021. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena.

II. Ukida se platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave poslovni broj Ovr-1635/2021 koje je dana 7. srpnja 2021. donio javni bilježnik Stjepan Šaškor iz Zagreba, Petrinjska 4, u dijelu kojim se nalaže tuženiku u roku od 8 (osam) dana naknaditi tužitelju troškove ovršnog postupka u iznosu od 93,75 kuna sa zateznom kamatom od dana 7. srpnja 2021. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, te se tužbeni zahtjev u tom dijelu odbija kao neosnovan.

III. Nalaže se tuženiku u roku od 8 (osam) dana naknaditi tužitelju parnični trošak u iznosu od 34.562,50 kuna.

IV. Odbija se kao neosnovan tužiteljev zahtjev za naknadom troškova parničnog postupka za iznos od 1.734,37 kuna.

Obrazloženje

1. Na prijedlog tužitelja (tada ovrhovoditelja) javni bilježnik Stjepan Šaškor iz Zagreba donio je dana 7. srpnja 2021. rješenje o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave poslovni broj Ovr-1635/2021 radi naplate novčane tražbine tužitelja u iznosu od 754.091,58 kuna te radi naplate troškova ovršnog postupka, sve sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama.

2. Tuženik (tada ovršenik) je protiv navedenog rješenja o ovrsi izjavio pravodoban prigovor, slijedom čega je rješenjem ovog suda od dana 16. kolovoza 2021. (list 19 - 20 spisa) navedeno rješenje o ovrsi stavljeno izvan snage u dijelu kojim je određena ovrha i u tom dijelu se ukidaju provedene radnje, a postupak je nastavljen kao u povodu prigovora protiv platnog naloga.

3. Tuženik prigovorom (list 13 spisa) osporava potraživanje tužitelja u cijelosti navodeći da je provjerom u svojoj evidenciji utvrdio da mu ništa ne duguje, pri čemu navodi da je sve svoje obveze prema tužitelju uredno izvršio te mu je nejasno na što se utuženo potraživanje odnosi.

4. Tužitelj se očitovao na navode iz prigovora tuženika podneskom od 12. studenog 2021. te je istaknuo da su stranke sklopile Ugovor broj 185/128-HR od 20. veljače 2018. kojim tužitelj prodaje, a tuženik kupuje, 500 tona bijelog kristalnog šećera po cijeni od 399,00 EUR po toni šećera, uz fakturiranje po pojedinačnoj otpremi. Tvrdi da je na temelju preuzetih obveza iz Ugovora isporučio tuženiku 456 tona šećera za koje je ispostavio račune, a da je tuženiku isporučio šećer tvrdi da je razvidno i iz otpremnica. Ističe kako je tuženik djelomično podmirio potraživanje tužitelja, što proizlazi iz Izvatka otvorenih stavaka na temelju kojih je pokrenut ovaj postupak.

5. Tuženik s druge strane tvrdi kako je poslovna suradnja između stranaka započela 2012. godine od kada je tužitelj od tuženika kupovao umjetno gnojivo koje mu je isporučivao u razdoblju godine kada se to gnojivo koristi u proizvodnji. Tijekom 2015. do 2017. godine došlo je do kašnjenja u plaćanja računa tuženika od strane tužitelja pa je prema tvrdnjama tuženika došlo i do određenog zastoja u suradnji, međutim, kako su obje stranke imale interese za nastavak suradnje, dogovoreno je da će tuženik tužitelju isporučivati gnojivo, koje će tužitelj tuženiku plaćati šećerom, odnosno međusobnom kompenzacijom, zbog čega su sklopljena dva ugovora, a ne jedan kako to tvrdi tužitelj, i to Ugovor broj 18/128 i Ugovor od 21. veljače 2018. godine. Tvrdi kako je iz sadržaja oba Ugovora razvidno da će se sve obveze plaćanja ispunjavati kompenzacijom, a kako su stranke i postupale, a kako proizlazi i iz utuženih računa u kojima je kao način plaćanja navedena kompenzacija. Tako tuženik navodi da je po nalogu tužitelja 29. travnja 2019. dostavio 19 200 litara umjetnog gnojiva, međutim, da tužitelj nije htio prihvatiti tu isporuku radi nekih tehničkih razloga, o čemu su prijevoznik i otpremnik odmah obavijestili tuženika uz zahtjev tuženiku da osigura smještaj za tu robu pa je po nalogu tuženika umjetno gnojivo odvezeno u skladište tvrtke AGROLAND d.o.o. Virovitica. Nadalje, navodi da je 23. svibnja 2019. tužitelj preuzeo sa skladišta navedenog društva 9 200 litara navedenog umjetnog gnojiva te je u narednom razdoblju direktor prodaje tužitelja Zdravko Šestar postavljao više pitanja glede toga gdje se nalazi njihova roba, tj. navedenih 10 000 litara umjetnog gnojiva te je li isto dobro za upotrebu, kao i da će ga prodati trećima. Ističe kako je tuženik potvrdio narudžbu tužitelja za isporukom samo 9 200 litara gnojiva te ga obavijestio gdje se gnojivo nalazi pa da je tužitelj neposredno u skladištu spomenutog društva i preuzeo navedenih 9 200 litara gnojiva. Tako tuženik tvrdi da su oba Ugovora sklopljena između stranaka predstavljala izraz njihove volje te posebno važnom smatra činjenicu da je tužitelju pokušana isporuka robe kao čin ispunjenja ugovora, a da ju je ovaj odbio primiti pa tvrdi da se ima smatrati da je tužitelj navedenu robu primio.

6. Tužitelj tijekom postupka ne spori da su stranke sklopile dva Ugovora, jedan za kupnju šećera i drugi za kupnju umjetnog gnojiva, te da je kao način plaćanja prvenstveno ugovorena kompenzacija, međutim, tvrdi da to ne znači da je tuženik ispunio svoje ugovorne obveze i platio isporučeni šećer, pri čemu tuženik nije dostavio svoje račune, otpremnice niti izjave o prijeboju. Naime, tužitelj tvrdi da nije dovoljno da je tužitelj tuženiku ispostavio račun s napomenom da je kao način plaćanja navedena kompenzacija, već je potrebno da tuženik tužitelju jednako tako isporuči robu, ispostavi račun te da jedna od stranaka izjavi prijeboj. Tužitelj ne spori da je 21. svibnja 2019. izdao narudžbenicu kojom naručuje 9200 litara umjetnog gnojiva, koja količina mu je i isporučena, nakon čega je tuženik izdao račun te je temeljem izjave o prijeboju izvršen prijeboj potraživanja računa tuženika broj 199-1-1 s potraživanjem tužitelja temeljem računa 1035, 1194, 1217, 1446, 1992, 1094 i 2814. Tužitelj ističe kako za preostalih 10 000 litara gnojiva koje navodi tuženik ne postoji narudžbenica, otpremnica, račun niti izjava o prijeboju. Tužitelj spori da bi bio obaviješten ili da se u međusobnoj komunikaciji uopće spominjalo preostalih 10 000 litara umjetnog gnojiva te ističe kako tuženik nije dostavio nikakav dokument kojim bi bilo potvrđeno da tuženik u ime i za račun tužitelja čuva robu. Također spori da se ima smatrati da je on tu robu primio. U krajnjoj liniji tvrdi da je tuženik robu isporučio, kako to tvrdi, za nju bi bio izdan račun s obračunatim PDV-om, a tuženik ništa od navedenog nije učinio. Uz to tuženik ima zakonsku obvezu da bez odgađanja na najpogodniji način proda gnojivo koje nije isporučio te položi iznos kupovnine kod suda ili zakonom ovlaštene osobe, ali suprotno

navodima tuženika tvrdi kako isporuka 10 000 litara gnojiva nikada nije izvršena. Sve u svemu, tužitelj ističe čak i da je izvršena isporuka 10 000 litara gnojiva na način kako to navodi tuženik i sve da je tuženik izdao račun te da je izvršen prijeboj, što spori, vrijednost 10 000 litara gnojiva je 541.500,00 kn uvećano za PDV, što nije dovoljno za podmirenje dugovanja s osnove isporučenog šećera, stoga tužitelj smatra da potraživanje za isporučeni šećer nije podmireno niti kompenzacijom niti na drugi dopušteni način.

7. Tuženik je tijekom postupka ostao kod navoda da je u cijelosti postupio sukladno zaključenim Ugovorima, a da je tužitelj odbio primitak gnojiva koje mu je tuženik dostavio radi podmirenja obveza prema njemu te da navedenu robu drži isključivo za tužitelja u skladištu u Virovitici, kao i da je višekratno pozivao tužitelja da robu preuzme. Tuženik također navodi da je točno da tuženik nije izdao tužitelju račun za robu koju za njega drži u skladištu, ali smatra neprijepornom činjenicu da se račun ispostavlja nakon što dođe do prijenosa robe odnosno nakon izvršenja usluga. Također smatra da su stranke u konkretnom slučaju dogovorile robnu razmjenu, a ne kompenzaciju u smislu odredbe čl. 196. Zakona o obveznim odnosima. Tuženik također navodi kako tužitelj nije aktivno legitimiran od tuženika potraživati novčane iznose, već bi bio ovlašten zahtijevati ispunjenje ugovora na način da mu tuženik dostavi odgovarajuću količinu gnojiva, a tek u slučaju da tuženik tako ne bi postupio, tada bi tužitelj imao eventualno pravo zahtijevati naknadu štete zbog nepostupanja po odredbama zaključenih ugovora.

8. Tuženik tijekom postupka ističe da nikada nije sporio potraživanje tužitelja niti spori da je zaprimio robu specificiranu utuženim računima, kao niti visinu tužbenog zahtjeva, ali tvrdi da su stranke dogovorile način plaćanja na način da tuženik isporuči tužitelju gnojivo, ali nema saznanja iz kojeg razloga je tužitelj odbio primitak gnojiva koje mu je tuženik pokušao isporučiti na ime podmirenja utuženog potraživanja pa stoga spori osnovu tužbenog zahtjeva.

9. Tijekom postupka sud je izvršio uvid u sadržaj isprava koje prileže spisu, i to izvadak otvorenih stavaka (list 4 spisa), Ugovor broj 18/128-HR (list 33 – 31 spisa), račune tužitelja ispostavljene tuženiku (list 32 – 50 spisa), otpremnice (list 71 – 89 spisa), ugovor od 21. veljače 2018. (list 96 spisa), prijevoznica (list 97 spisa), račun za uslugu prijevoza (list 98 spisa), pisana korespondencija (list 99 – 100 spisa), narudžbenica broj i 2019282 (list 101 spisa), dopis od 23. svibnja 2019. (list 102 spisa), ispis poruka putem WhatsApp aplikacije (list 103 spisa), e-mail od 30. travnja 2019. (list 104 spisa), narudžbenica i 2019244 (list 105 spisa), e-mail narudžba (list 106 – 107 spisa), dopis od 17. svibnja 2021. (list 108 spisa), izjava o prijeboju broj 2019694 (list 132 spisa), pisana korespondencija putem e-maila (list 133 – 138 spisa), račun broj 199-1-1 (list 139 spisa), prijedlog dužnika za otvaranje predstečajnog postupka (list 191 spisa), bonitetno izvješće za tužitelja (list 192 – 228 spisa), izvršen je uvid u pisani iskaz svjedoka Draška Marinca (list 109 – 112 spisa) te pisani iskaz zastupnika po zakonu tuženika Jana Marinca (list 114 – 118 spisa).

10. Nadležna Porezna uprava dostavila je podatke o tome da je tuženik koristio pravo na odbitak pretporeza temeljem računa tužitelja (list 140 – 141 spisa) te je ujedno i dostavila knjige ulaznih faktura iz kojih je navedeno vidljivo (list 142 – 183 spisa).

11. Tužitelj je osporio ovjerene pisane izjave svjedoka i odgovorne osobe tuženika, međutim, sud nije smatrao potrebnim iste pozivati radi saslušanja iz razloga što se odluka mogla donijeti i bez provođenja tog dokaza te je sud mogao utvrditi sporne činjenice i bez predloženih saslušanja.

12. Sud nije smatrao potrebnim provoditi dokaz financijskim vještačenjem na okolnost da tuženik nije ispostavio račune za svoje protupotraživanje niti je izvršen prijeboj takve navodne protutražbine niti je tuženik na tako neispostavljene račune platio PDV. Sud nije smatrao potrebnim niti provesti dokaz saslušanjem svjedoka Darka Muse na okolnost da je upravo on kao prijevoznik pokušao isporučiti tužitelju gnojivo bez uspjeha jer spisu prileži isprava iz koje sud može utvrditi navedenu činjenicu, a nije smatrao niti potrebnim saslušavati Zdravka Šestaka na okolnost da je tužitelj bio upoznat s činjenicom da tuženik za njega drži gnojivo te razloge primitka odbijanja istoga. Sud također nije smatrao potrebnim saslušavati odgovornu osobu tužitelja Željku Zadro na okolnost namjere stranaka prilikom sklapanja ugovora.

13. Sukladno članku 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07 - odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13, 28/13, 89/14 - odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske i 70/19, dalje u tekstu: ZPP) temeljem savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza posebno i svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužitelja osnovan, osim u dijelu zahtjeva za naknadom troškova ovršnog postupka.

14. Predmet spora je zahtjev tužitelja za isplatom iznosa od 759.091,58 kuna s osnove cijene za isporučenu robu specificiranu u utuženim računima, šećer, kao i zahtjev za plaćanjem zatezne kamate na pojedinačne iznose utuženih računa. Iz navedenog proizlazi da su stranke bile u poslovnom odnosu iz ugovora o kupoprodaji koji je uređen odredbom čl. 376. st. 1. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05, 41/08, 125/11 i 78/15, dalje u tekstu: ZOO).

15. Tuženik ne spori potraživanje tužitelja, ne spori visinu istog niti spori da je zaprimio robu specificiranu utuženim računima, ali tvrdi da su stranke dogovorile način plaćanja na način da tuženik isporuči tužitelju gnojivo, a da je tužitelj iz nepoznatog razloga odbio primitak gnojiva pa stoga spori osnovu tužbenog zahtjeva.

16. Na prijedlog tužitelja su od nadležne Porezne uprave zatraženi podaci o tome je li tuženik temeljem utuženih računa koristio pravo na odbitak pretporeza. Naime, odredbom čl. 221.b ZPP-a određeno je da ako tužitelj dokaže da je tuženik za tražbinu koju je tužitelj utužio na temelju vjerodostojne isprave koristio pravo na odbitak pretporeza, smatrat će se da tražbina postoji, osim ako tuženik ne dokaže protivno. Slijedom te odredbe presumpcija o postojanju potraživanja koje se temelji na vjerodostojnoj ispravi moguća je u slučaju da je tuženik koristio pravo na odbitak pretporeza, u kojem se slučaju smatra da tražbina postoji.

17. Nadležna Porezna uprava je u spis dostavila podatke o tome da je tuženik koristio pravo na odbitak pretporeza temeljem računa tužitelja. Kako je tuženik koristio pravo na odbitak pretporeza temeljem utuženih računa, a nije dokazao niti je dokazivao suprotno od navedenoga, u konkretnom slučaju se ima primijeniti presumpcija iz ranije navedenog čl. 221.b ZPP-a prema kojoj se smatra da utužena tražbina postoji pri čemu

valja istaknuti kako je tuženik tijekom postupka učinio nespornim potraživanje tužitelja, kako je to ranije navedeno.

18. Uvidom u Ugovor broj 18/128-HR proizlazi kako su stranke, a što nije niti sporno, ugovorile kupoprodaju bijelog kristalnog šećera u količini od 500 tona zapakiranog u papirnate vrećice od 1 kg, po 10 paketa zapakirano u termoskupljajuću foliju, 960 kg na paleti, i to po cijeni od 399,00 €/t na paritetu FCA Virovitica. Ugovorena je sukcesivna isporuka do 31. kolovoza 2018. te pojedinačno fakturiranje po otpremi, a kao način plaćanja je ugovorena kompenzacija prema Ugovoru o isporuci tekućeg umjetnog gnojiva Borosol.

19. Ugovorom od 21. veljače 2018. (list 96 spisa) stranke su ugovorile kupoprodaju 28 000 litara umjetnog gnojiva Borosol po cijeni od 54,15 kn/l s fakturiranjem do 18. ožujka 2018. te isporukom do 1. svibnja 2018., a kao način plaćanja su ugovorile kompenzaciju prema ranije navedenom Ugovoru o isporuci bijelog kristalnog šećera.

20. Uvidom u prijevoznicu i račun za prijevoz koje je tuženik dostavio u spis, razvidno je kako se isti odnose na prijevoz tekućeg gnojiva na relaciji Darda – Virovitica dana 29. travnja 2019. godine. Iz prijevoznice obrta Transporti Musa razvidno je kako se tekuće gnojivo iz Darde od strane tuženika prevozilo do društva AGROLAND d.o.o. u Virovitici. Nigdje u prijevoznici nema naznake da bi primatelj robe po prijevozu bilo društvo tužitelja, već iz pisane korespondencije koju je tuženik dostavio u spis proizlazi da se kamion javio kod tužitelja na istovar gdje je odbijen primitak robe pa je roba po napatku tuženika poslana u AGROLAND d.o.o..

21. Uvidom u narudžbenicu tužitelja broj i 2019282 (list 101 spisa) proizlazi da je tužitelj 21. svibnja 2019. naručio 9 200 litara Borosala u vrijednosti od 562.943,40 kn s zahtjevom da se isporuka izvrši na adresu u Virovitici, Matije Gupca 254.

22. Uvidom u dopis od 21. svibnja 2019. razvidno je kako je navedena narudžba dostavljena tuženiku uz istovremeni storno narudžbe 2019244 od 30. travnja 2019. kojom je naručeno 3 000 litara Borosol umjetnog gnojiva. Istim dopisom se zahtijeva potvrda narudžbe, kao i adresa na kojoj će se preuzeti naručena roba. Tuženik je dopisom od 21. svibnja 2019. (list 107 spisa) obavijestio, u pogledu navedene narudžbe 2019282, da se roba nalazi u skladištu društva AGROLAND d.o.o.

23. Spisu ne prileži dokaz da bi tužitelj uopće od tuženika, kako on to tvrdi, naručio 19 200 litara umjetnog gnojiva, već proizlazi nesporna narudžba količine od 9 200 litara u vrijednosti od 562.943,40 kuna, koju količinu je tužitelj nesporno i preuzeo od tuženika te je izvršena i međusobna kompenzacija u navedenom iznosu prema Izjavi o prijebu na listu 132 spisa. Navedenom kompenzacijom zatvoreni su računi tužitelja koji nisu obuhvaćeni tužbenim zahtjevom te dijelom račun broj 20182814 za iznos od 36.456,42 kn pa je tužitelj u ovom predmetu utužio preostalo dugovanje po tom računu u iznosu od 52.043,58 kn.

24. Valja istaknuti kako tuženik u principu niti ne tvrdi da je tužitelj 29. travnja 2019. naručio gnojivo u količini od 19 200 litara, već tvrdi da mu je u uobičajenom razdoblju godine kada je to bilo potrebno radi poljoprivredne proizvodnje dostavljao navedenu količinu umjetnog gnojiva, a da je tužitelj odbio primitak radi nekih tehničkih razloga. Treba istaknuti neke kontradiktornosti u navodima tuženika iznesenim tijekom

postupka. Tuženik je prvotno tvrdio kako je ugovoreni način plaćanja bio kompenzacija pa potom tijekom postupka kako je ugovorena robna razmjena, a ne kompenzacija u smislu odredbi ZOO-a koje reguliraju istu. Potom, navodi da je tužitelj naručio gnojivo koje je odbio primiti, da bi iz drugih tvrdnji proizlazilo kako tužitelj nije tu količinu naručio već da je bilo uobičajeno doba godine da pošalje tužitelju tekuće gnojivo. Nadalje, tvrdi kako se ima smatrati da je izvršen primitak robe tužitelju, a kasnije tijekom postupka navodi da nije ispostavio račun s te osnove jer transakcija nije izvršena.

25. Suprotno tvrdnjama tuženika, iz zaključenih Ugovora proizlazi nedvojbeno, što proizlazi i iz samog sadržaja ugovorenog načina plaćanja ("plaćanje"), da su stranke ugovorile međusobnu kompenzaciju, a ne robnu razmjenu u smislu u kojem tuženik obrazlaže ugovoreni način plaćanja. Odredbom čl. 195. ZOO-a propisano je da dužnik može prebiti tražbinu protutražbinom vjerovnika, ako obje tražbine glase na novac ili druge zamjenjive stvari istog roda i iste kakvoće i ako su obje dospjele, s time da je čl. 196. ZOO-a propisano da prijeboj ne nastaje čim se ispune pretpostavke za to, nego tek izjavom o prijeboju. Kompenzacija (prijeboj) je samo način ispunjenja vjerovnikove tražbine te ne nastaje čim se za to ispune pretpostavke već tek izjavom o prijeboju.

26. Kako je to razvidno i iz Izjave o prijeboju dostavljene u spis, stranke su upravo na taj način i zatvarale međusobna potraživanja, odnosno na način da bi nakon isporuke šećera, odnosno umjetnog gnojiva, s tih osnova bili ispostavljeni računi za isporučene količine robe te bi stranke potpisivale izjave o prijeboju kojima bi se kompenzirale međusobne tražbine stranaka po tako ispostavljenim računima.

27. Međutim, iz spisa ne proizlazi da bi u odnosu na spornu količinu od 10 000 litara umjetnog gnojiva tužitelj uopće izvršio narudžbu niti proizlazi da je u odnosu na tu količinu, a što tuženik niti ne spori, bio ispostavljen račun od strane tuženika pa da bi stranke mogle pristupiti međusobnoj ugovorenoj kompenzaciji i istu provesti u skladu s relevantnim odredbama ZOO-a.

28. Zbog navedenog, imajući na umu da je kompenzacija samo jedan od mogućih načina plaćanja tražbina vjerovnika, u slučaju da se ne ostvare zakonske pretpostavke za istu, dužnik je u obvezi plaćanja dospjele tražbine vjerovnika, u konkretnom slučaju nesporno isporučenog šećera od strane tužitelja.

29. Stoga, sud nije smatrao potrebnim provoditi daljnje dokaze predložene od stranaka niti je smatrao potrebnim saslušavati svjedoka Draška Marinca i odgovorne osobe tuženika na okolnosti iz njihovih pisanih izjava. Naime, sud je odluku mogao donijeti temeljem isprava koje prileže spisu bez potrebe provođenja daljnjih dokaza imajući na umu ekonomičnost i svrhovitost ovog postupka.

30. Zbog navedenog sud je, imajući na umu da tuženik niti ne spori potraživanje tužitelja, već samo način podmirenja dugovanja, ocijenio da je tuženik u obvezi tužitelju isplatiti cijenu za isporučenu mu robu u utuženom iznosu pa je stoga prihvatio tužbeni zahtjev tužitelja te je u skladu s odredbom čl. 9. i čl. 376. ZOO-a te odredbom čl. 451. st. 3. ZPP-a odlučio kao u točki I. izreke ove presude.

31. Sukladno odredbi čl. 29. st. 1. ZOO-a dužnik koji zakasni s ispunjenjem novčane obveze duguje, pored glavnice, i zatezne kamate. Dužnik pada u zakašnjenje prvi dan nakon dospijeca tražbine pa je tužitelj pravilno postavio zahtjev za isplatom zatezne

kamate na iznose utuženih računa od dana nakon dosjeća istih pa do isplate. Visinu stope zatezne kamate sud je odredio u skladu s odredbom čl. 12.a Zakona o financijskom poslovanju i predstečajnoj nagodbi („Narodne novine“ broj 108/12, 144/12, 81/13 i 112/13, dalje: ZFPPN).

32. Odluka o troškovima ovršnog postupka temelji se na odredbama čl. 154. st. 1. i čl. 155. st. 1. i 2. ZPP-a te u skladu s Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 142/12, 103/14, 118/14 i 107/15, dalje u tekstu: Tarifa)

33. Tužitelju je tako na ime troškova ovršnog postupka kao potreban priznat trošak sastava prijedloga za ovrhu (Tbr. 11.1. Tarife) u iznosu od 7.550,00 kuna uvećano za pripadajući PDV po stopi od 25% (Tbr. 42. Tarife) u iznosu od 1.887,50 kuna te trošak javnobilježničke nagrade u skladu s odredbom članka 6. Pravilnika o nagradama i naknadi troškova za rad javnih bilježnika u ovršnom postupku ("Narodne novine" broj 9/21 i 18/22) u iznosu od 6.218,75 kuna (s uključenim PDV-om po stopi od 25%) slijedom čega je u skladu s odredbom čl. 451. st. 3. ZPP-a odlučeno kao u točki I. izreke ove presude te je tužitelju dosuđen trošak ovršnog postupka u iznosu od 15.656,25 kuna.

34. O kamatama na trošak ovršnog postupka odlučeno je primjenom odredbe čl. 30. Ovršnog zakona ("Narodne novine" broj 112/12, 35/13 i 93/14, 55/16 i 73/147, dalje u tekstu: OZ) i čl. 29. st. 2. ZOO-a.

35. Zahtjev tužitelja za naknadom troškova ovršnog postupka odbijen je u odnosu na zatraženi predujam naknade i trošak dostave javnog bilježnika u ukupnom iznosu od 93,75 kuna (s uključenim PDV-om po stopi od 25%) iz razloga što tužitelj nije dokumentirao pa stoga niti dokazao da bi mu ti troškovi uistinu i nastali, odnosno da je te troškove javnom bilježniku platio, pri čemu valja naglasiti kako su sve radnje javnog bilježnika u vezi zaprimanja prijedloga za ovrhu, izdavanja rješenja o ovrsi i dostavljanja rješenja strankama već uključene u javnobilježničku nagradu u jedinstvenom iznosu (čl. 6. Pravilnika), pa je ovaj sud u skladu s odredbom čl. 451. st. 3. ZPP-a odlučio kao u točki II. izreke ove presude.

36. Odluka o zahtjevu tužitelja za naknadom troškova parničnog postupka (list 234 spisa) temelji na odredbama čl. 154. st. 1., čl. 155. st. 1. i 2. ZPP, Zakonu o sudskim pristojbama ("Narodne novine" broj 74/95, 57/96, 137/02, 26/03, 125/11, 112/12, 157/13 i 118/18, dalje u tekstu: ZSP) u skladu s Tarifom, uzimajući u obzir vrijednost predmeta spora i vrijednost boda u iznosu od 10,00 kuna.

37. Tužitelju je tako kao potreban priznat slijedeći trošak:

- trošak sastava podneska od 12. studenog 2021. (Tbr. 8.1. Tarife) u iznosu od 7.550,00 kn uvećano za pripadajući PDV po stopi od 25% (Tbr. 42. Tarife) u iznosu od 1.887,50 kn

- trošak sastava podneska od 22. studenog 2021. (Tbr. 8.3. Tarife) u iznosu od 500,00 kn uvećano za pripadajući PDV po stopi od 25% (Tbr. 42. Tarife) u iznosu od 125,00 kn,

- trošak pristupa na ročište 7. prosinca 2021. (Tbr.9.5 Tarife) u iznosu od 500,00 kuna uvećano za pripadajući PDV po stopi od 25% (Tbr. 42. Tarife) u iznosu od 125,00 kuna,

- troška sastava podneska od 20. prosinca 2021. (Tbr. 8.1. Tarife) u iznosu od 7.550,00 kn uvećano za pripadajući PDV po stopi od 25% (Tbr. 42. Tarife) u iznosu od 1.887,50 kn
- trošak zastupanja po odvjetniku na ročištu održanom 24. siječnja 2022. (Tbr.9.1. Tarife) u iznosu od 7.550,00 kn uvećano za pripadajući PDV po stopi od 25% (Tbr. 42. Tarife) u iznosu od 1.887,50 kn
- trošak sudska pristojbe na presudu u iznosu od 5.000,00 kuna, odnosno ukupno mu je priznat trošak u iznosu od 34.562,50 kuna slijedom čega je odlučeno kao u točki III. izreke ove presude.

38. Tužiteljev zahtjev odbijen je u odnosu na prekomjerno zatraženi trošak pristupa na ročište 7. prosinca 2021. iz razloga što se to ročište odgodilo prije upuštanja u raspravljanje pa tužitelju pripada nagrada prema Tbr. 9.5. Tarife u iznosu od 50 bodova (500,00 kn) uvećano za PDV pa je odlučeno kao u točki IV. izreke ove presude te je tužiteljev zahtjev odbijen za iznos od 1.734,37 kuna.

U Zagrebu, 10. ožujka 2022.

S U D A C
Iva Karin Šipek

POUKA O REDOVITOM PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude stranke mogu izjaviti žalbu u roku od 15 (petnaest) dana od dana primitka pisanog otpavka presude, odnosno od dana objave presude ukoliko uredno pozvana stranka nije pristupila na ročište za objavu, i to u dva primjerka za sud i po jedan primjerak za svaku protivnu stranu. Žalba se podnosi Trgovačkom sudu u Zagrebu, a o žalbi odlučuje Visoki trgovački sud Republike Hrvatske.

Broj zapisa: **eb307-a84ab**

Kontrolni broj: **0b37e-2f8ee-59773**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=IVA KARIN ŠIPEK, L=ZAGREB, O=TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.